»Hladnikov večer«

13. februar 2016

»S PETJEM, BESEDO IN SLIKO O DELU msgr. JANEZA HLADNIKA«

»V službi cerkve in naroda za blagor domovine«

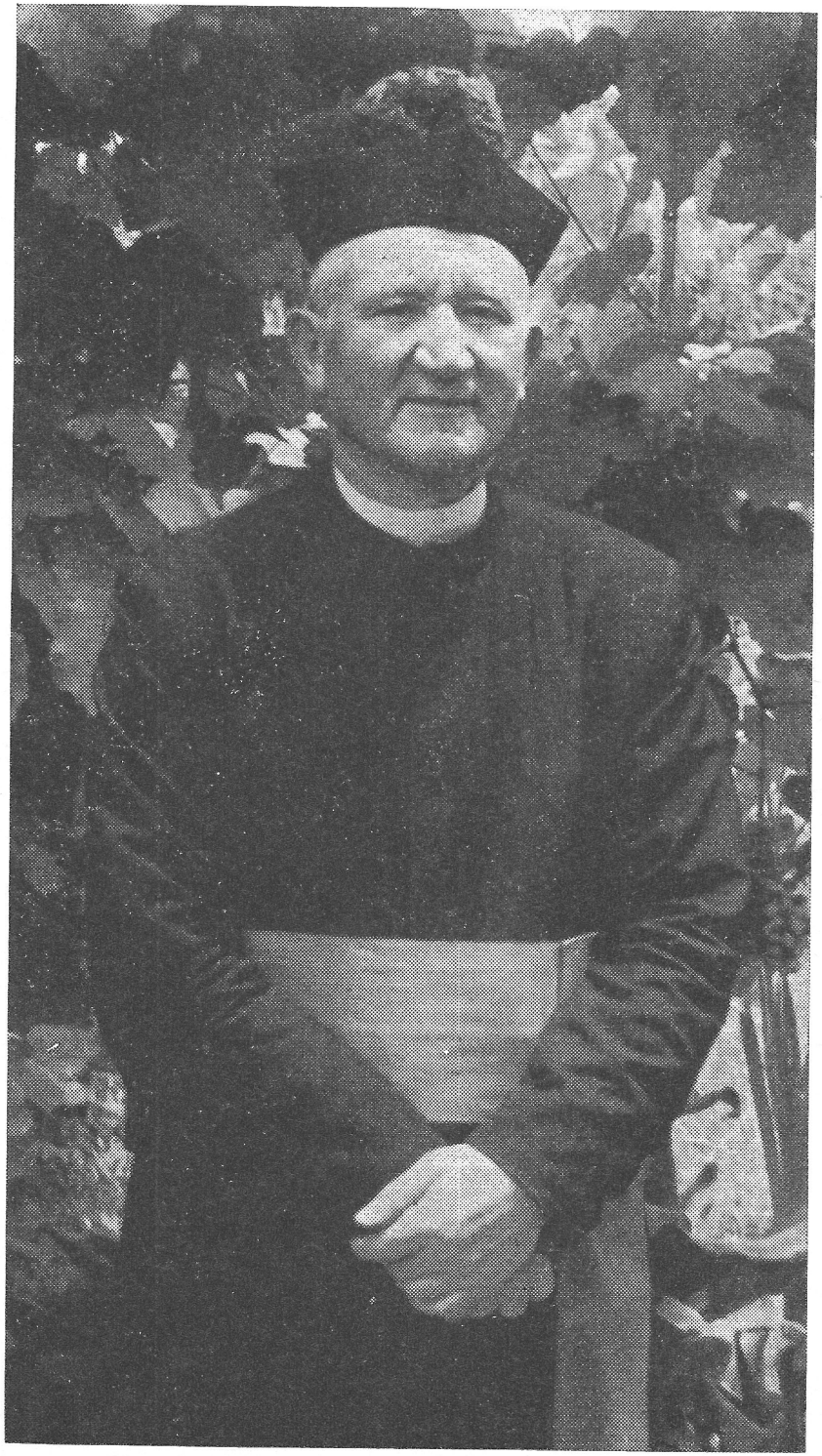

msgr. JANEZ HLADNIK

* 22. december 1902,
Petkovec, župnija Rovte

† 20. junij 1965, Buenos Aires

Rojstna domačija v Rupi na Petkovcu

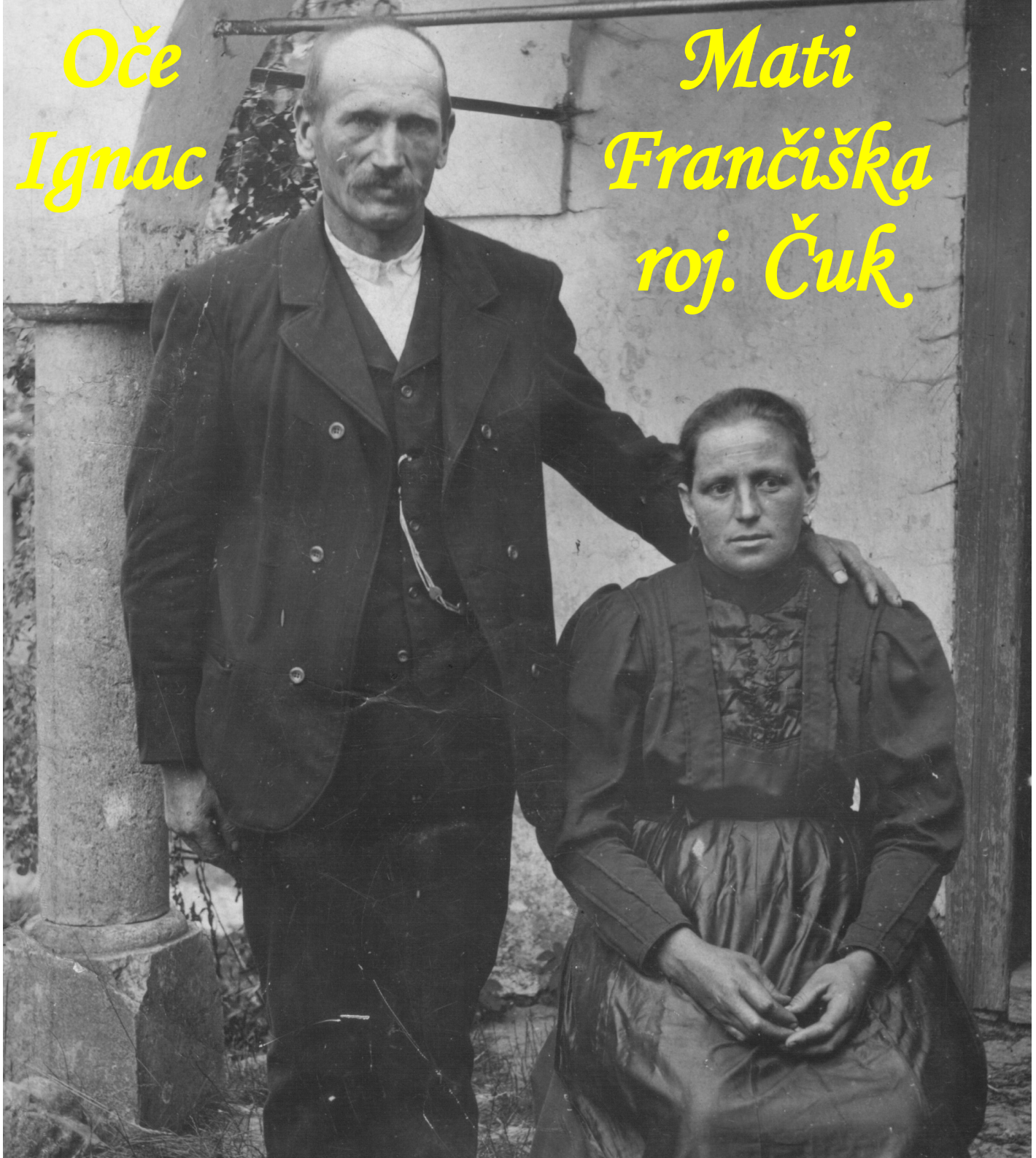
Oče
Ignac
Mati
Frančiška
roj. Čuk

Župnijska Cerkev sv. Mihaela Rovte in res zaslužni župnik Matevž Sušnik

Bolnica Kandija Novo mesto, rešili so mu nogo

Na Brezje k Mariji pomagaj
v zahvalo za rešeno nogo

V dolinci prijetni je ljubi moj dom,
nikoli od njega podal se ne bom. ...

V ljudsko šolo Škofja Loka

V dolin'ci prijetni

V dolin'ci prijetni je ljubi moj dom,
nikoli od njega podal se ne bom,
pod lipo domačo najrajši sedim,
v domačem veselju najslaje živim.
Tra la la la lala.
Tra la la lala.
V domačem veselju najslaje živim.

Glej, rož'ce domače najlepše cveto,
in ptički domači najslaje pojo,
doma le se kaže miloba srca,
ljubezen, zvestoba le biva doma.
Tra la la la lala.
Tra la la lala.
ljubezen, zvestoba le biva doma.

Le išči si sreče, prijatelj, drugje,
li misliš dobiti na tujem jo kje ?
Je marsikdo hodil po svetu več let,
povrnil domov se nazdnje je spet.
Tra la la la lala.
Tra la la lala.
povrnil domov se nazdnje je spet.

Doma preživeti si dneve želim,
umreti se tudi doma ne bojim,
v domači gomili se spava sladko,
mi bratci, sestrice rahljajo zemljo.
Tra la la la lala.
Tra la la lala.
mi bratci, sestrice rahljajo zemljo.

V Škofove zavode

Št. Vid nad Ljubljano. Kn. šk. zavod sv. Stanislava.

stari starši
stara mama
Uršula
roj. Gabrovšek

Zlata poroka
stari oče
Franc

V spomin zlate poroke
Franc Hladnik in Uršula roj. Gabrovšek
dne 22. julija 1912, na Petkovcu.

Zaobljubljeno romanje v Rajhenburg

Majniška deklaracija 1917

Anton Korošec prebral Majniško deklaracijo v Dunajskem zboru

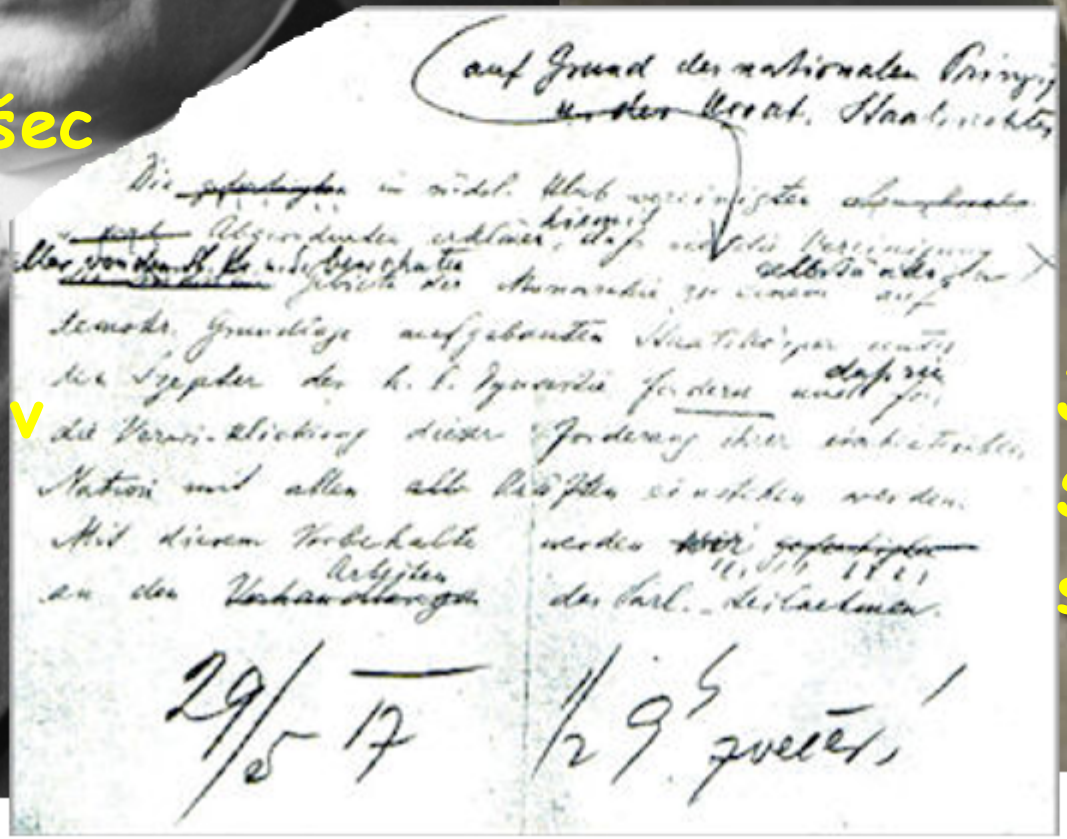

Janez E. Krek Se je zavzemal za slovenski narod

Oj Doberdob Slovenskih fantov grob …

Prva svetovna vojna

Usodne odločitve
Po italijanski zasedbi primorske izgubili na plebiscitu še Koroško

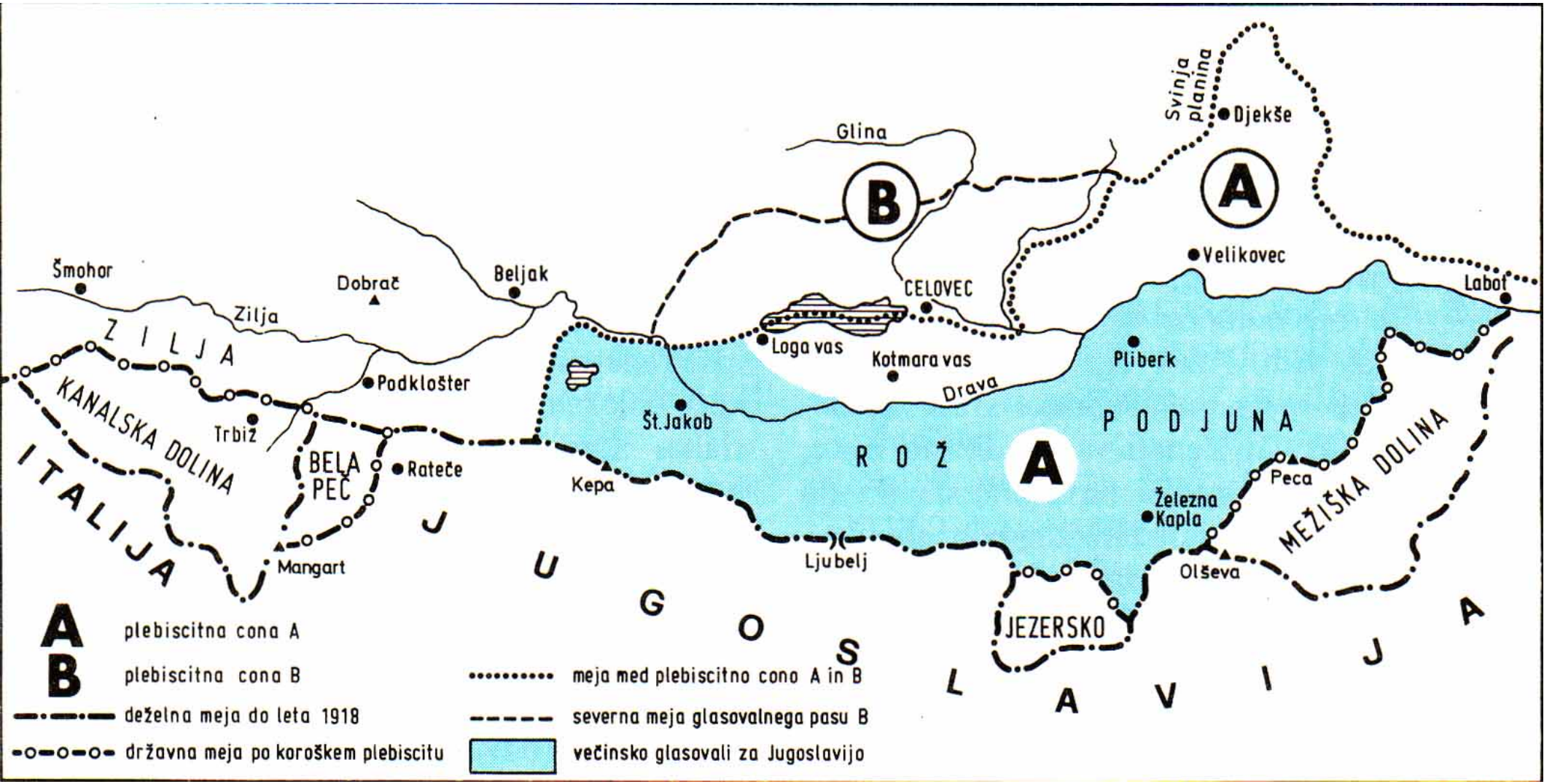

Pri stricu na Trebelnem se je dokončno utrdila odločitev za duhovniški poklic

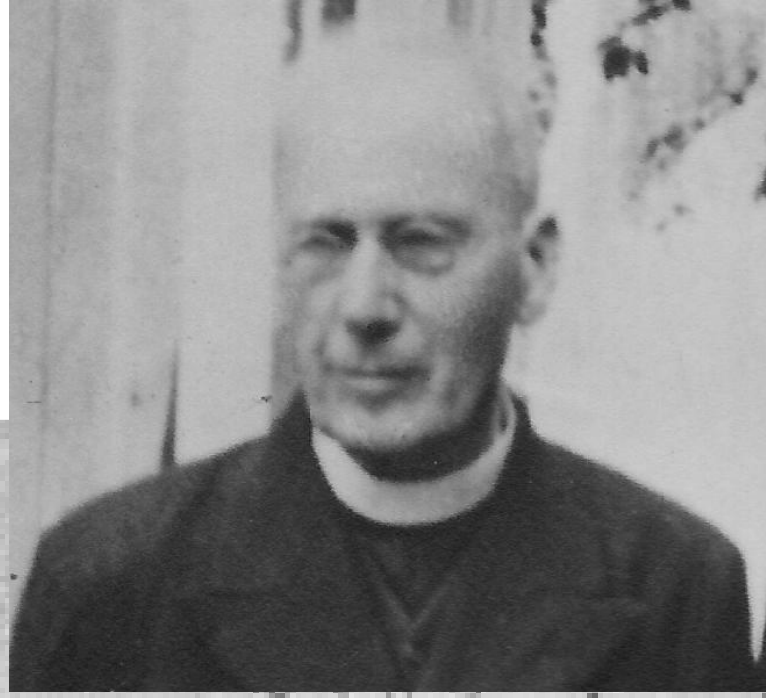

Vpis v lemenat

Slika slušatelja

scolastici effigies

UNIVERZA Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev LJUBLJANA

Lastnoročni podpis slušatelja

Scolastici signatura manu propria

Hladnik Janez

Univerza kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev v Ljubljani.

Universitas regni Serborum, Croatarum et Slovenorum Labacensis.

INDEKS

INDEX

predavanj rednega slušatelja

scolarum scolastici ordinarii

Hladnik Janez

rojstni kraj / ortus ex: Petkovce - Rovte nad Logatcem

Vpisan

Inscriptus

na fakulteti / in facultate: teološki

dne / die: 8. oktobra 1923

DEKANAT TEOLOŠKE FAKULTETE V LJUBLJANI

Decanus:

Lincman

Leta 1924 so na Petkovcu zapeli novi zvonovi

Nadaljevanje šolanja

Slika slušatelja
scolastici effigies

UNIVERZA KRALJEVINE SRB... LJUBLJANA

Lastnoročni podpis slušatelja
Scolastici signatura manu propria

Hladnik Janez

Univerza Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev
v Ljubljani.
Universitas regni Serborum Croatarum Slovenorum Labacensis.

Nadaljevanje

INDEKS

INDEKS

predavanj rednega slušatelja

scolarum scolastici ordinarii

Hladnik Janez

rojstni kraj Rovte
ortus ex

Vpisan
Inscriptus

na fakulteti teološki
in fakultate

dne 8. oktobra 1923
die

DEKANAT TEOLOŠKE FAKULTETE V LJUBLJANI

Decanus:
F. Grivec

V tretjem letu bogoslovja se je vključil v delovni okoliš prof. dr. Lamberta Ehrlicha.

Nova maša 17. julij 1927

Nova maša 17. julij 1927

Ljubljanski novomašniki, posvečeni leta 1927. V prvi vrsti sedijo od leve na desno Mozetič, Jerina, Rožman, Hren in Zakrajšek, v drugi vrsti pa stojijo Mali, Bergant, Fröhlich, Hladnik, Miklavčič in Kambič

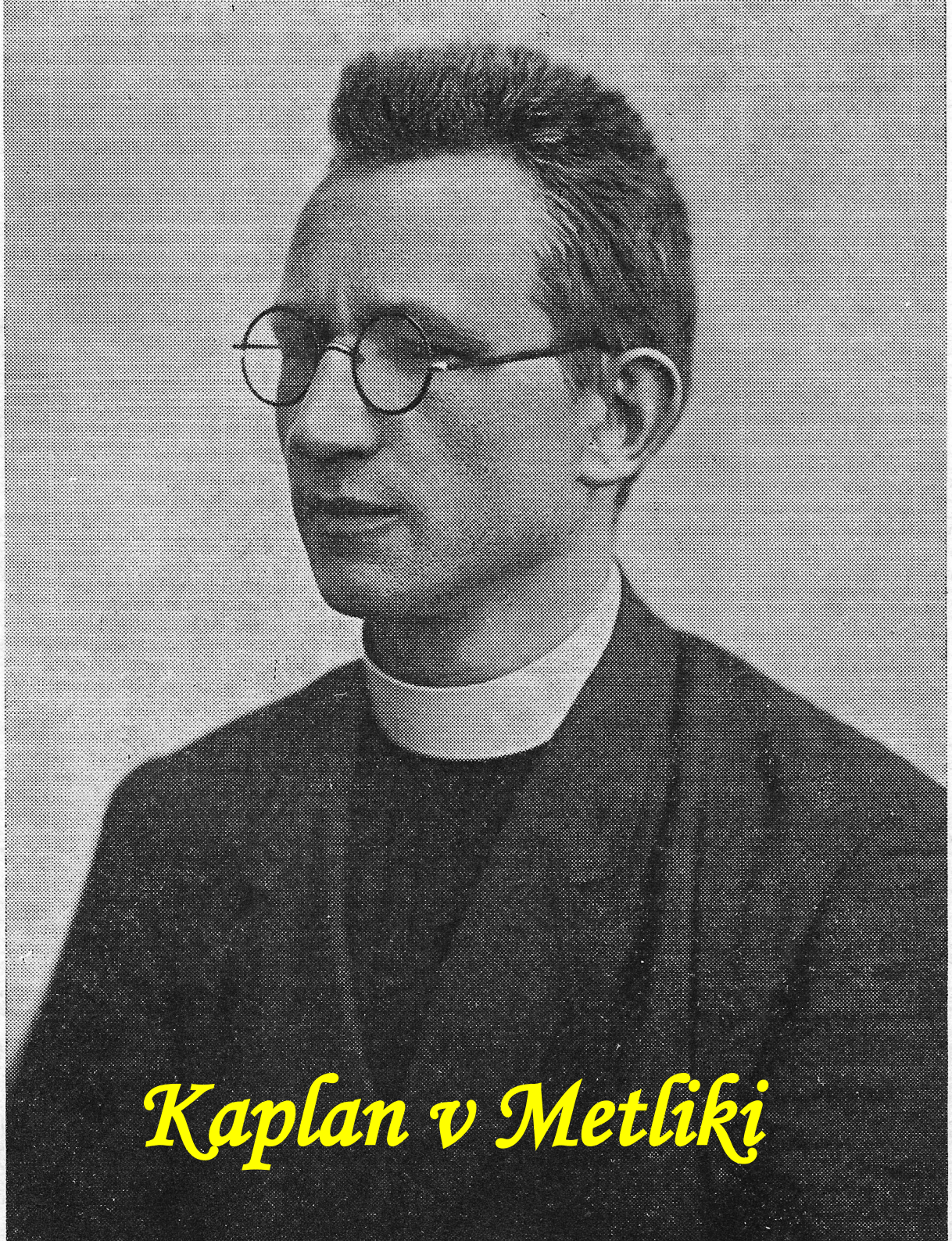

Kaplan v Metliki

Pevski zbor v Metliki, župnija Tri fare l. 1930

Z Metliškim pevskim zborom na Mirni gori

Letak »punktacije«, zato je bil obsojen

Punktacije so ugotavljale:

*__Da je slovenski narod razdeljen na štiri države__ (Jugoslavijo, Italijo, Avstrijo in Madžarsko), zato je njegova temeljna zahteva, da se združi v enotno politično enoto, ker se lahko le tako brani in si zagotovi splošen napredek;

*Glavnemu delu naroda, ki živi v Jugoslaviji, je naložena naloga, da se za ta ideal zavzema vse dotlej, dokler ne bo uresničen;

*Slovenski narod si mora v Jugoslaviji izbojevati samostojen položaj, ki bo spodbujal vse druge dele naroda, živeče v drugih državah; zato mu je potrebna: **nacionalna individualnost, ime, zastava, etnična skupnost, finančna samostojnost, politična in kulturna svoboda, radikalna socialna zakonodaja**, ki more zagotoviti življenjske koristi in harmonično razvijanje vseh potrebnih in produktivnih poklicev, posebno kmečkega in delavskega razreda;

*Za dosego tega je potrebno, da si Slovenci, Hrvati in Srbi **ustvarijo po svobodnem sporazumu in na demokratični podlagi državo samoupravnih enot, katerih ena bo tudi Slovenija.**

Pismo bratu Štefanu iz Kostanjevice 1934

Dragi brat!

Prav z veseljem sem čital Tvoje pismo o petkovskih novicah. Sodil sem tudi sam, da je je oni Domoljubov dopis zrastel iz Petrove glave, toda tako sem pa tudi prisodil, da ga je neka roka izgladila, ker je bilo prav dobro napisano. Vsekako me zanima, kako je z ono jamo. Tudi jaz jo bom ob priliki pogledal.

Kaj pa tu. Kostanjevica je bila nekoč slaven kraj. Važna trgovska točka in oporišče za boj s Turki. Nekoč je bilo mesto trikrat večje kor je sedaj, ko je tako neznatno, da bi ji naša domača biža žrat dal

Najlepši pozdrav vsem, posebno meteri. Ali so zdravi? Kaj pa tam okrog, koder smo za "strice"?

Te dni sem namenjen zopet v Zagreb pogledati. Doli imam jako lepo zvezo. V dveh urah sem doli. Vlak me stane tja in nazaj 15 Din. Le auto je drag. Kolo že zopet imam. Dal sem zanj 750 Din-stara roka pa bo že dobro.

Na Štefanov dan bomo imeli otroško igrico s pisanim programom. Upam da bo prav lepo.

Pa še en pozdrav vsem!

Kostanjevica, 21. decembra, ko sem jaz ravno 32 let star, ti pa 28.

Vlaovič Jaro

Janez s sestro Ivanko(Avita) v duhoven poklic

Janez Hladnik v družbi svoje sestre Ivanke, ki je prejela po vstopu k usmiljenkam redovno ime Avita. Na sliki so še od leve na desno sestra Rezka, mama Francka, stric Jakob, sestra Mici in brat Nace

2. Evharistični kongres, Ljubljana, 28. do 30. junij 1935.

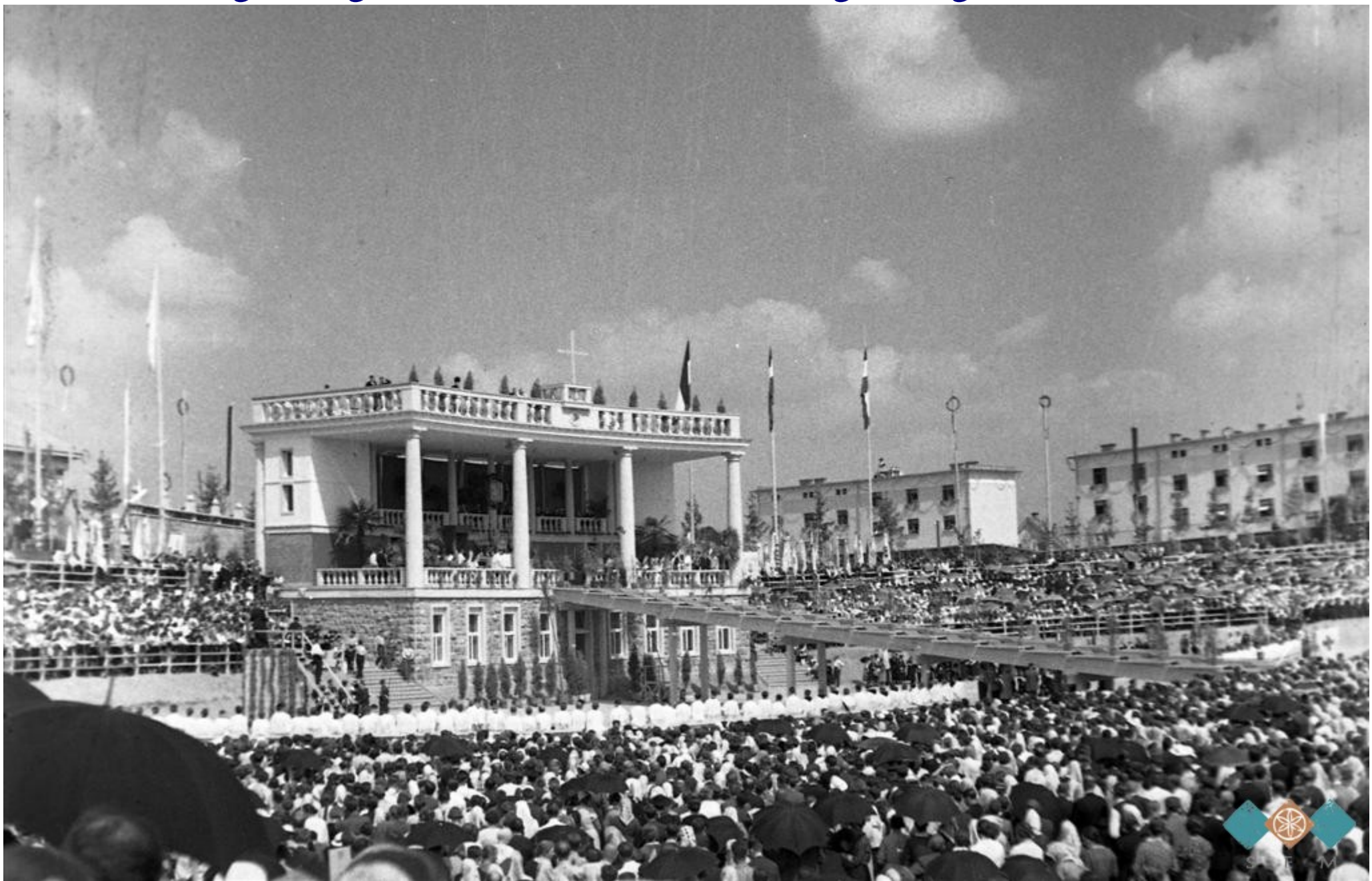

Draga mati!

Dogodki so me prehiteli. Mene so presenetili s svoje nepričakanostjo, in vem da bodo tudi vse domače, in tudi Vas.

Sedaj je zadeva moje kazni popolnoma končana. Lahko grem. Pa ne bi mi bila taka naglica za odhod. Sedaj sem pa dobil iz Argentini je zaprošeno dovoljenje za uselitev, ki se glasi, da moram biti tam še to leto. V torek grem v Zagreb, da ugotovim, če se res ne da prav nič bategniti. Upam, da ni tako hudo. V tem slučaju odpotujem seveda pozneje, vsekako pa že v januarju. Če pa je treba iti tako nevtegoma, bom pa čez teden že na morju in moram oditi že vsaj v petek z doma. Če bo moralo biti tako se bom oglasil v četrtek-če mi bo mogoče. Če ne bom seveda moral iti brez osebnega slovesa.

Če bi se zgodilo tako, boste že tako upam, ki ste v življeju že marsikaj preneseli, tudi ta dogodek sprejeli pop. mirno, ker se lahko prepričani, da ne bo poteklo 5 let, ko se spet vidimo.

Jaz sam sicer ne verjamem, da bo treba iti s tako naglico, pa vam vseeno tudi to sporočim, da zame ne bi bilo teško, če bi nemara moral poslati pozdrav tako, da bi jaz bil že zunaj domovine, ko bi za

Vas vse prav toplo pozdravlja Vaš

Pismo materi iz Kostanjevice, pred odhodom

8/12 35

Hladnik Jan

Kaplan v kostanjevici 1934-1935

»Treba bo slovo jemati, v tuje kraje se podati,
kaj pa takrat bo, oj kaj pa takrat bo,
ko treba bo jemat slovo...«

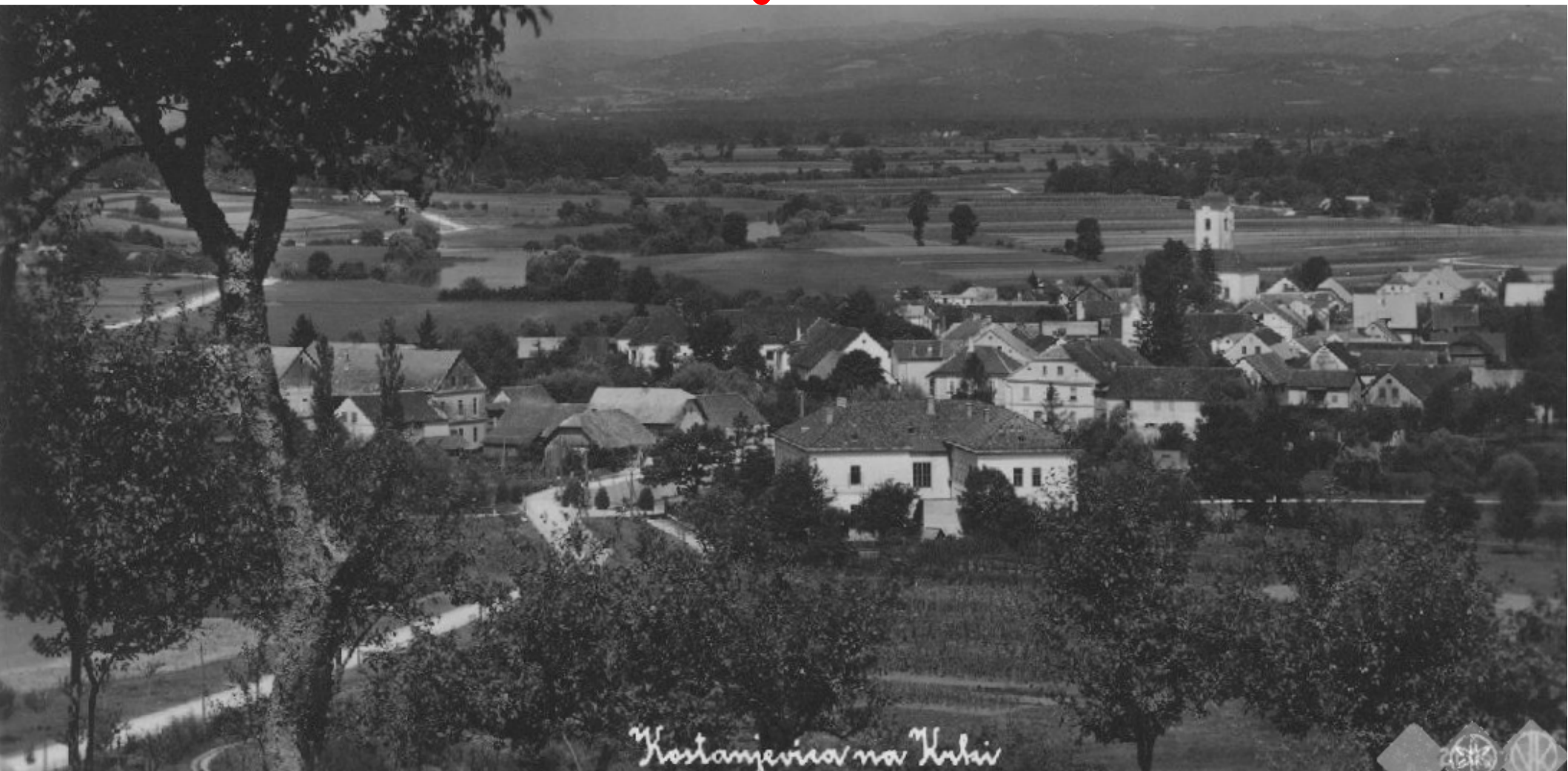

Pred odhodom se je poslovil še v domači cerkvi

Župna cerkev v Rovtah pri Logatcu, kjer je bil Janez Hladnik krščen in je opravil prvo sv. daritev

HOTEL DE PADOUE
Près des Sanctuaires
LOURDES
TÉL. 2.60
R. C. Lourdes 1267

LOURDES, LE 13 r 2 1936

Draga mati!

Srečno Vam moje poslanje. Srečno je preteklo tudi sem k lurškemu svetišču. V torek sem izrabil priliko, da sem obiskal tudi malo Terezika. Priporočil sem ji tudi vse Vase skrbi in vse brate in sestre. Tudi stalo me ni to mnogo. 62 frankov (200 Din) je vozija na obe strani.

Danes ob 4 h zjutraj sem prišel v Lourd. Navzočnost k svetišču sem šel. Sam — kot Teodor (4) in Gašper (3) za Turkove ; Tudi najtoplejše pozdrave

Janez

13. februar 1936,
po maši pred Marijo
pri lurški votlini

Z ladjo Massilio iz Bordeauxa
16. 2. 1936 v Argentino

Pismo materi po prihodu v Buenos Aires

Buenos Aires.4.3.1936.

Draga mati!

Tisto kar je bilo nevarnega je prestano.~rečno in brez neprilik sem prišel čez lužo.Lako rečem,da še nikdar v življenju nisem imel tako lepih očznic,kot na t m potovanju,kjer sem bil 15 dni brez vsake skrbi, in se mi je godilo kot vrabcu v prosu.Zredil se sicer nisem,ker sem mah lo tudi za post skrbel,odpočil pa dobro.

~edaj sem sredi velikanskega mesta in pričenjam.V tistem času, ko se navadno pojavlja dolgčas.Meni mislim d to ne bo dela dolgih uric Dobil sem že tukaj precej znancev.Čakal me sicer ni nihče,a sem jih dob bil že naslednji da.~edaj jih bo seveda vsak dan več in bo kmalu domovina na okrog mene.

Edina stvar,ki se mi zdi močno neprijetna je to,da moram hoditi vedno v talarju.Hvala Bogu,da je vročine konec.Sedaj smo tu že v jesen= skem času.Moja soba je obrnjena nas sever-pa ima skoro cel dan solnce. Pač narobe svet!Smo na južnem koncu zemlje.

Neprilike,ki mi najbrže ne bodo prihranjene bom pa Jezusu daro val.Saj to je tudi potrebno.Kot ne zrste,kjer ni pognojeno,ni uspeha v našem delu,če ni podprto z žrtvami.

Sedaj se počasi razgledujem in iščem novih ljudi.Počasi bom že od kril tudi znane obraze iz Črnega vrha.

Prvi dan sem preživel tu kaj po domače.Na južni sem bil pri druž žini iz Metlike in je bilo kot doma.

Sedaj stanujem v "duhovskem domu".Skupni duhovski hiši.Naslov je kot sem ga preje povedal in ga vidite na kuvetti.

Iz potovanja sem Dolju bu in Slovencu poslal več dopisov.Če so jih jih le objavili.

Tako vam torej in vsem domačim,vsem bratom in sestram pošiljam pozdrave iz svojega novega mesta in od mize od katere upam,da Vam bom še veliko veselih novic poslal.

Moj naslov je: HLadnik Janez, Condarco 545 Buenos Aires

Že prvi teden po prihodu v Argentino je prevzel urejanje mesečnika »Duhovno življenje«

Prva številka posvečena na novo imenovanemu kardinalu

kardinal Jakob Alojzij Capello nadškof v Buenos Airesu

Pozdrav iz južne zemlje.

(Dopis iz Buenos-Airesa.)

Vesele praznike bi vam radi voščili in smo sklenili, da to napravimo. In, kaj ne bi bili veseli tega domisleka tako zgodaj, ko je vendar šele tiha nedelja! Pa je vendar naša roka prekratka, da bi porinila ta pozdrav čez morje tako urno, kot bo tukaj Velika noč. Pa naj vseeno velja naš velikonočni pozdrav. Saj smo voščili že pred prazniki! Toda daleč je, daleč!

Komaj čakam, da pride kaj sem čez lužo. Pa pride Slovenec, pride Domoljub, Slovenski gospodar, Prekmurske novine, pa berem na datum:, da je že vsaj tri tedne tega, ko ste tisto brali doma, če ni še več! In še to se tudi primeri, da čakm zastonj, ker se izgubi.

Tam imate pomlad, tukaj se nam ponuja jesen. Pa je čudna ta jesen. Neke dneve oni teden je bilo tako hladno, da so mi knofi kaj prav prišli. Le 8 C je bilo zjutraj in morda še manj. Prejšnje dneve smo imeli pa drugače. Neko noč je tako pokalo in treskalo, kot da je sodni dan. Pa tudi lilo je tako, kot da se je vse vtrgalo. Ceste so se spremenile kar v reke in je drla voda v nekem delu mesta na glavni ulici čez meter globoka in seveda tudi vdrla v kleti in nizka stanovanja, kar je posebno za siromake velika nesreča, ko mnogi stanujejo v podzemeljskih prostorih.

Naša služba božja gre svojo pot naprej. V obeh tednikih objavljam tudi cerkveni vestnik, pa sem v enem dobil odgovor, da »farjev« nič ne rabijo in da upa dopisnik, da bo moj glas ostal »glas vpijočega v puščavi«. Bo najbrže precej veliko takih ljudi, ki tako mislijo in govore, je pa tudi vedno več tistih, ki kažejo dobro voljo in se tako polagoma le veča število. Izza vsakega vogla prikoraka kaka skupina, pa ko je ura za začetek, je že toliko, da je za dobro voljo. Gospod Ciril Jekše si pa prizadeva s petjem in ima kar dva zbora, otroškega in dekliškega. Za veliko noč bo pa še z mešanim nastopil, da bomo imeli vsaj nekaj sledu Velike noči, ki jo doma tako lepo Slovenija praznuje s prelepim petjem in procesijo. Prve težave, ko so nam pri naših večernicah peli španski otroci, smo že srečno preboleli.

Posebno zaželjena stvar našim so domači listi. Vsako nedeljo razdelim kar imam, pa je vedno premalo. Ko bi ne bila pošta tako draga, bi se kar priporočal upravam listov, naj mi pošiljajo kaj več izvodov.

Buenos Aires, 30. 3. 1936.

Hladnik Janez, slov. kaplan.

Prvi prispevek za »Slovenski gospodar« po prihodu v Argentino 4. april 1936

Z birmanci v Avenidi del Campo 1938

Pismo bratu Petru

Buenos Aires 4 junija 1938

Dragi brat !

Gotovo že mati jamrajo, da tako dolgo nič ne pišem. Zaj se torej spet oglasim, kako je zmenoj.

sedaj sem spet kaplan in sicer na zelo veliki fari, kjer nas je kar 8 gospodov. Meni ne nalagajo prav veliko dolžnosti, tako da lahko v miru kaj napišem in skočim tudi ven na obiske do naših v onih dneh, ki so mi prosti. Prav zadovoljen sem, in tudi za denar nisem v stiske, tako da bom že poslal kak groš, če boste jako rabili. Micki sem psolal zadnjič 1000 Din, da ji bo v ppomoč, ko dela hišo. Od Franceljna iz Srbije nisem nič novega zvedel, in ne vem če imam pravi naslov zanj.

Kaj pa Lojze in Franca počneta. Ali gre mlekarna sedaj? S Tono je menda že spet v redu vse. Jaz sem ji pisal malo hudo pismo in sem že tudi odgovor dobil.

Moje zdravje je kar dobro. Z delom sem pa tudi zadovoljen. Imel sem nekatere prav lepe slovesnosti, ki so mi sijano uspele. Tako sv birmo in romanje v Luhrd. Oboje mi je dalo veliko zadoščenja ker vidim, da delo le ni brez uspehov.

Tega menda še nisem pisal da je bil vadbišči

Obisk v Rosariju 1939

Nekaj znanih obrazov iz Rosaria. V sredini poleg g. kapitana Hladnika je jugoslovanski konzul g. Branko Rubeša.

Začetek II. Svetovne vojne

1. september 1939 napad na Poljsko

že 1938 Nemčija zasedla Avstrijo

Aconcagua vzela Jožeta Kastelic 7-9. marec 1940

Za prihod v Argentino ga je spodbudil g. Jože Kastelic, v pomoč pri dušnem pastirstvu za primorske Slovence, ki so se umaknili pred fašizmom.

Jože Kastelic

Sredi mogočnih Andov

Pismo materi 4.marec 1941

"VIA CONDOR"

Buenos Aires 4.mrca 1941.

Draga mati!

Vaše pismo iz 10 nov sem dobil v januarju. Istočasno sem prejel tudi pismo Štefanovo in iz Meke.

Avijonsko pismo Macetovo iz 26 jan sem dobil 26 febr. Tako da pošta hodi, čeprav ni posebno urna. Upam, da ste med tem že tudi dobili D. Življenje, ki ga redno pošiljam vsak mesec 5 izvodov na Vaš naslov.

Napravil sem spet velikansko potovanje. Deloma z avijonom. Prevozil sem 5000 km, to se pravi več kot od doma v London in nazaj... Našel sem mnogo Slovencev, dobrih in ničvrednih.

Na novi župniji pri sv Rozi se počutim zelo dobro. Dobil sem tako, da sem prav srečen. Župnik je svet mož, tovariši kaplani jako dobri, tako da sem po 5 letih nazadnje le prišel na pravo mesto.

Moje zdravje stoji dobro. Moram biti Bogu hvaležen vsak dan znova, ker mi res daje vsega dobrega več kot sem vreden. Vsaka stvar se mi dobro izteče. Ljudje me imajo radi. Iz bivše fare mi še vedno prihajajo mnogi tujajšni domačini, ki me kar ne morejo pozabiti.

Naj Vam že takoj danes sporočim tudi moje velikonočne pozdrave, ker Bog ve če bo pismo kaj prida preje prišlo.

Vas pozdravlja in posebno vse pri hiši Vaš

Mamina smrt

+ *13. maj 1941*

Bog jo je obvarval da ni videla grozot vojne

Vojna je zarezala tudi v ruprsko družinno

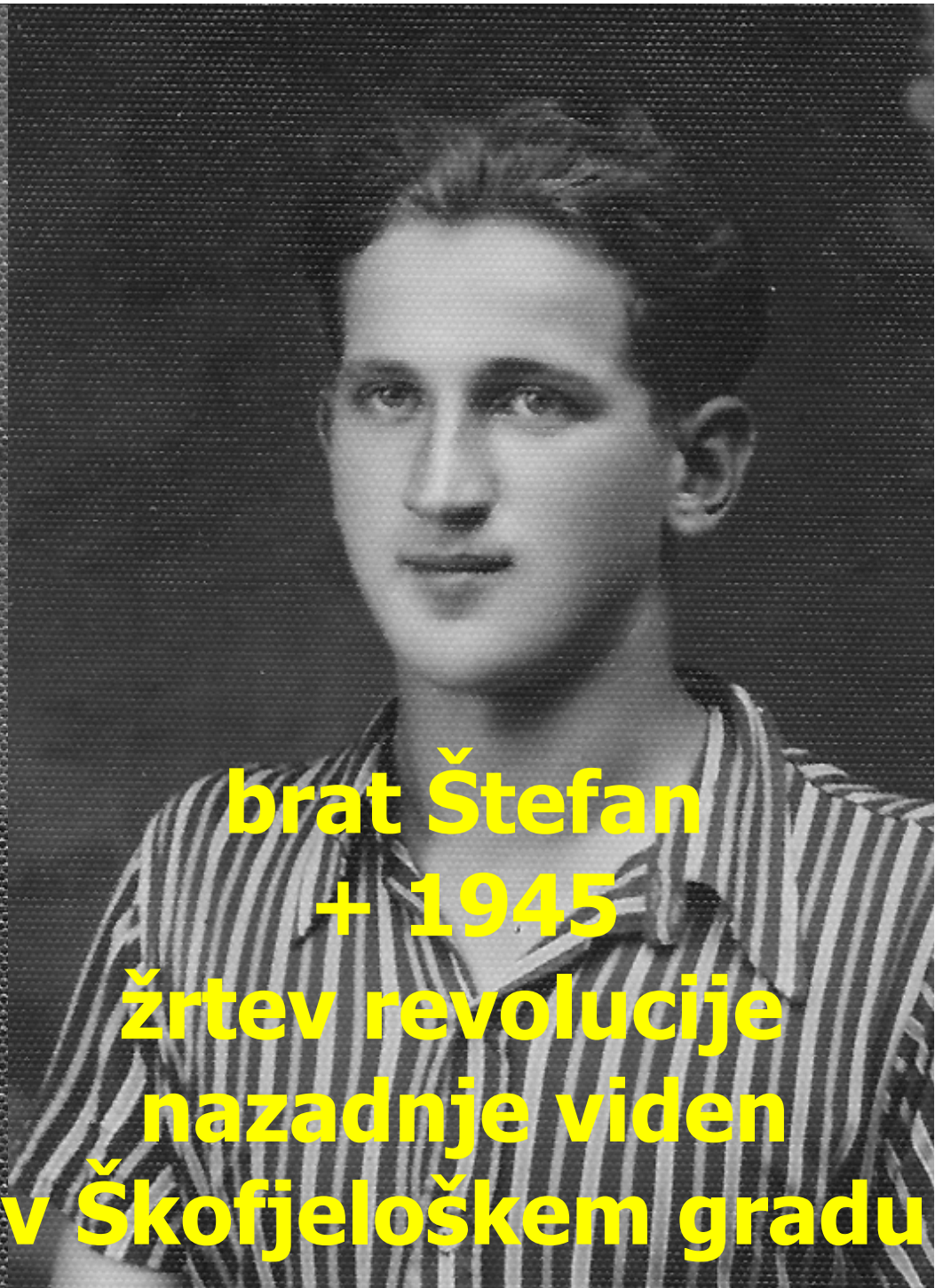

Umik Slovencev v taborišča zaradi zločinskega komunizma

Za njih je bilo potrebno poskrbet, predvsem celih družin niso nikjer sprejeli.

Generalni vikar ljubljanske škofije Anton Vovk umestil Janeza Hladnk za kaplana pri sv. Rozi v Buenos Airesu za 5. let

Num. 2377.

CRUCIS PONDUS ET PRAEMIUM

GREGORIUS

Dei gratia et Apostolicae Sedis auctoritate

Episcopus Labacensis

Reverendo Domino

J o a n n i H L A D N I K ,

Sacerdoti dioecesis Labacensis, Cappellano paroeciae Sanctae Rosae in dioecesi Bonaerensi

in

B u e n o s A i r e s .

Salutem in Domino! Annuentes petitioni Tuae de die 6 Septembris 1945 concedimus Tibi, ut in dioecesi Bonaerensi ulteriores quinque annos, id est ad Kalendas Decembres anni 1951 morari possis.

Ordinariatus Episcopalis Labacensis in Ljubljana, die 21. Junii 1946.

SIGILLUM ORDINARIATUS LABACENSIS

Vicarius Generalis:

Antonius Vovk

Juan Duarte in Eva (Evita) Perón

dr. Ramón Carillo mi je odprl vrata do **Peróna.** On sam me je spremil v vladno palačo **20. novembra 1946**

...

Začeli so prihajati seznami iz Via dei Colli 8 **Dan za dnem sem bil na vselitvenem uradu.**

Pri Perónu 20. novembra 1946

/.../ Pol leta sem brez uspeha poskušal. Argentinsko gospodarstvo je bilo v takem zastoju, da je bilo vsako vseljevanje prepovedano. Saj ni bilo dela. Toda novi predsednik Perón je začel s svojimi velikopoteznimi načrti. Oktobra 1946 so njegovi načrti začeli dobivati obliko. Kot jaz, tako je bilo veliko naših dobrih ljudi, ki so preudarjali, kaj bi se dalo storiti v pomoč našim brezdomcem.
V tem zvem, da dela gospodična Vida Čebron (po rodu iz Butaj na Vipavskem) skupaj s sestro neke gospe ministrice. Ker je bilo nemogoče odpreti kaka visoka vrata z zvezami, ki sem jih do tedaj imel, sem poskusil po tej strani.
Res mi je uspelo in minister javnega zdravstva **dr. Ramón Carillo mi je odprl vrata do Peróna. On sam me je spremil v vladno palačo 20. novembra 1946** na praznik sv. Feliksa Valois, ustanovitelja Trinitarcev, reda ustanovljenega za reševanje jetnikov iz arabske sužnosti.
Kako pomembno, sem premišljeval, ko sem čakal in molil brevir. Med tem je minister Carillo razložil Perónu vso mojo zadevo. Nato me pozovejo in pred menoj stoji Perón ves uslužen in ljubezniv ter pravi: »Že vem, za kaj pridete in vam dam častno besedo: vsi, kateri imajo pogoje, ki jih določa ustava, naj pridejo, pa naj jih bo deset tisoč ali še več. Takih ljudi mi potrebujemo.«
Naslednji dan me je minister pospremil na vseljeniško direkcijo. **Ravnatelj mi je naročil, naj kar prinesem imena in potrebne podatke.** Takoj sem pisal na Via dei Colli 8 v Rim, naj mi pošljejo sezname, vsak dan nekaj. /.../ **Čez teden dni sem že izročil na ravnateljstvu za vseljevanje prvih tisoč imen.**
Tako se je končno odprla pot. Bil sem srečen, da sem res nekaj naredil in tudi zato, ker sem tedaj doumel, da je bilo to v načrtih božje Previdnosti, ko me je poslala v Argentino /.../**Začeli so prihajati seznami iz Via dei Colli 8. Dan za dnem sem bil na vselitvenem uradu.**

Prvi Sloveci na ladji v Argentino 1948

BEGUNCI NA LADJI ZA ARGENTINO LETA 1948 – PRVI Z DESNE SLAVKO BURNIK

Ladja »Santa Cruz« prepeljala prve Slovence

Vsa množica je navdušeno prepevala:

»Zmagala si, Devica, slavna,

zmagala kačo pekla«

Ogled in nakup zemlje za nove naseljence

Ribniški pušelc

Toda bilo je tudi v Avstrijskih taboriščih kakih **4000 beguncev**, ki so živeli v večni nevarnosti, da se jim kaj nevšečnega zgodi. … V enem izmed taborišč so skrbno pripravili **»ribniški pušelc«** … Na same svete Neže dan leta 1948 pošljem ženi ministra Carrilla ta šopek s prošnjo, naj ga izroči predsednikovi ženi Eviti. … Argentinski konzul štirinajst dni nato že oglasil v koroških taboriščih in se je **potem v dveh mesecih uredilo vse potrebno.**

Obisk škofa dr. Gregorja Rožman

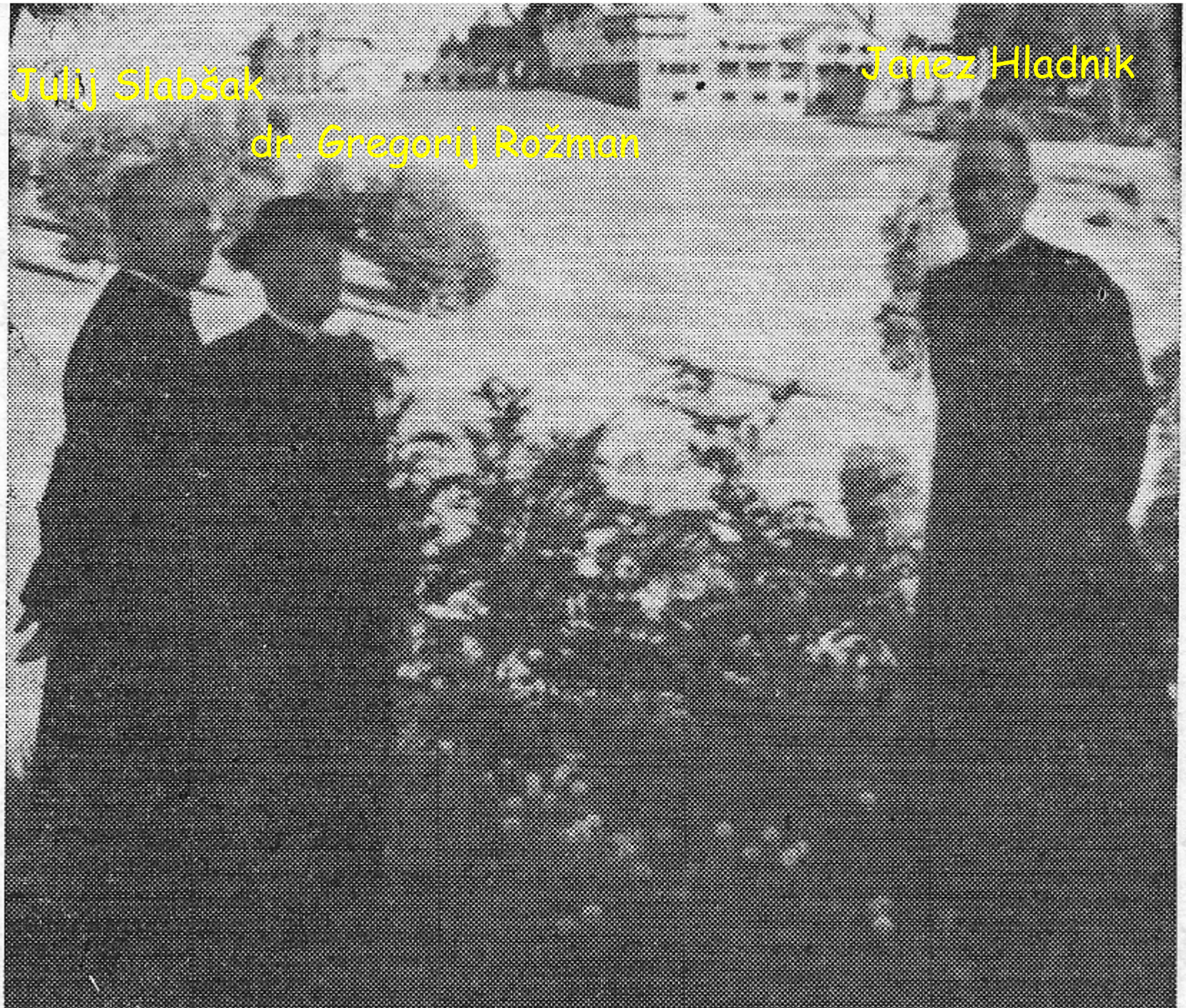

Pri pisanju

Srebrna maša
12. julija 1952
V cerkvi
sv. Jožef Pompejski

Pismo sestri Rezki 17.september 1954
s prošnjo da pride k njemu za gospodinjo

Draga sestra Argentina 17 sept 1954

Najprej nekaj splošnih novic .
Sedaj,ko imam dograjeno župnišče,vsaj v glavnem,se mi je pa zgodilo,kar se mi preje ni:da sem ostal -sam.Preje,od začetka sem hodil jesti k Angelci.Potem mi je kuhala neka stara ženica,toda sedaj je ona opešala in pomočnika,katerega sem imel,nimam več.Sicer sem obdan od dobrih ljudi in grem jesti k neki dobri družini,toda to je neprijetna stvar,najprej ker človek ne dela rad nadlega,potem pa tudi,ker je marsikdaj treba odpraviti najprej ljudi in med tem se čas zgubi in se zakasnim...
Tako si sedaj marsikadaj sam delam večerjo ali tudi južino,kar se mi prej zlepa ni zgodilo.Imam pa zato seveda vse prav ugodno,ker imam plin,tako da ni treba drugega kot odpreti pipico in zažgati,pa je narejeno....

Kot vidiš iz gornjega nujno potrebujem gospodinjo.Sicer mi sedaj dosti dobro varjejo vse stvari,toda v takem položaju ne morem ostati stalno kajti kmalu se bo zamešala med osebe,katere hodijo red vzdrževati,kaka ta =ka oseba,ki mi bo naredila kdo ve kako veliko škodo.

Dogovorita se torej s sestro Ivanko-Avito,kako bi si dobili pravico za pot v Francijo,v Pariz,kjer je Ivankino redovno predstojništvo in od tam bosta kar hitro v Argentini

Prejel sem razna pisma,na katera nisem odgovoril.,ako od Mici in iz Gadobola.Sporoči moje pozdrave vsem in tudi moje in naše novice.

Pričakujem kmalu povoljnega odgovora.

Janez

Škof Rožman v Argentini
Z novomašniki in duhovniki

Na dvorišču sv. Jožef - Pompeo

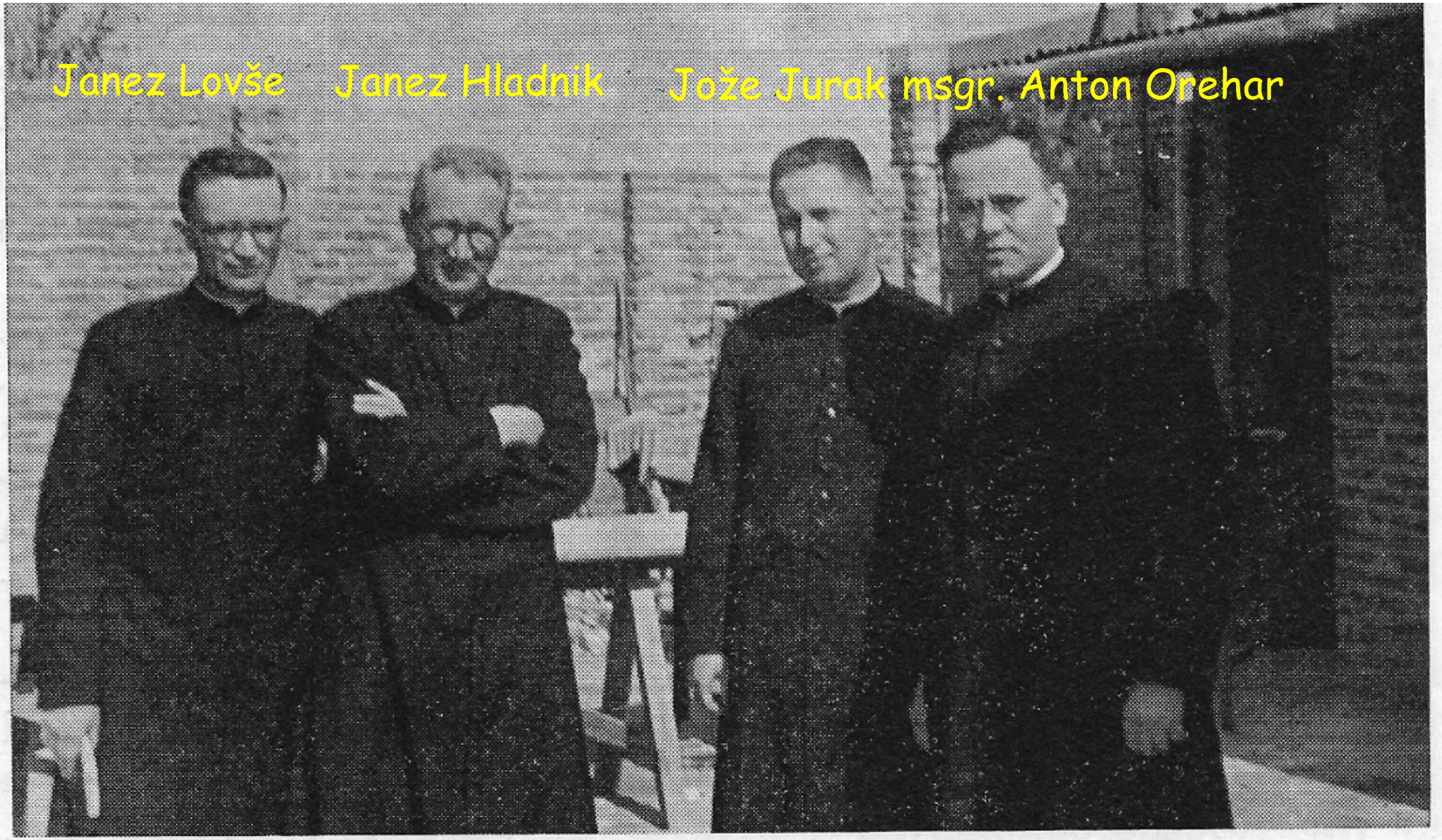

Na dvorišču župnije sv. Jožefa v Pompeu. Od leve na desno: Janez Lovše, župnik v škofiji San Luis v Argentini, Janez Hladnik, Jože Jurak, tedaj izseljenski duhovnik v Argentini, sedaj župnik v Gabrjah ob Vipavi ter msgr. Anton Orehar, glavni dušni pastir za slovenske izseljence v Argentini

Obisk doma v Rupi na Petkovcu 1958

Obisk doma v Rupi na Petkovcu 1958

Župmijska cerkev sv. Mihaela Rovte 1958

Nagovor novomašniku Ivanu Lužovec

Janez Hladnik govori na novomašnem slavju slovenskega salezijanskega duhovnika Ivana Lužovca

Hladnikov nagovor v dvorani v slovenski vasi

Cerkev Marije Kraljicre v slovenski vasi

†

Organizacije v Slovenski vasi v globoki žalosti sporočajo rojakom, da je Gospodar življenja in smrti poklical k sebi svojega zvestega služabnika

***22. december 1902 - +20. junij 1965**

Monsignorja Janeza Hladnika

ustanovitelja Slovenske vasi, častnega člana društva **Slovenska vas**, promotorja ustanovitve vseh naših društev, idejnega zasnovatelja našega športnega igrišča, tvarnega začetnika graditve naega Doma in dobrotnika vseh slovenskih rojakov.

Slava njegovemu spominu in večni pokoj njegovi duši!

Sociedad de Fomento Villa Eslovena
Društvo SLOVENSKA VAS
Fantovski odsek „Jože Mehle“
Dekliški krožek Slovenska vas
Slovenski pevski zbor
Vzajemni podporni sklad

Monsignor Janez Hladnik umrl

Slovensko izseljensko skupnost v Argentini je zadel hud udarec. Izgubila je enega svojih najzaslužnejših mož, enega največjih svojih dobrotnikov, msgra. Janeza Hladnika.

Novica o njegovi nepričakovani smrti v nedeljo, dne 20. junija t. l., se je že v dopoldanskih urah razširila po vseh slovenskih naseljih na področju Vel. Buenos Airesa. Največ Slovencev je za njo zvedelo že na telovski procesiji v Ramos Mejii.

Vse je pretresla. Vsi so vedeli, da je msgr. Hladnik sicer bolan, da je bil pred časom operiran na nogi, da so mu morali dati več transfuzij krvi, nihče pa ni pričakoval, da mu bo odpovedalo srce tako kmalu. Zato je vse tem bolj zadelo žalostno sporočilo o monsignorjevi smrti in povsod povzročilo resnično žalovanje, kajti msgr. Hladnik je užival vsestransko spoštovanje in ljubezen med starimi in novimi slovenskimi izseljenci. Enim in drugim je bil dobrotnik, med ene in druge je dajal v obilni meri iz svoje ljubezni.

ŽIVLJENJE

Rajni msgr. Hladnik je bil doma iz Rovt iz znane in ugledne Hladnikove družine. Rodil se je 22. decembra 1902. Ljudsko šolo je obiskoval v domačem kraju, gimnazijo pa v škofovih zavodih, kjer so bili med drugim njegovi sošolci pok. prelat dr. Alojzij Odar, dr. Tine Debeljak, tiskarnar Vilko Čeč, g. Bartol iz Montevidea in msgr. Stanko Grims, izseljenski duhovnik v Franciji. Po maturi je vstopil v ljubljansko bogoslovje. Končal ga je 29. junija 1927, ko je bil posvečen v duhovnika. Kaplanoval je v Kostanjevici in Metliki, odkoder je za nekaj časa odšel v dušno skrbstvo med Slovence v Zagreb. Leta 1936 se je odločil za odhod v Argentino, kjer je bil v pomoč pok. Jožetu Kastelicu v dušnem skrbstvu za slovenske ljudi in pri izdajanju ter urejevanju Duhovnega življenja vse do tragične Kastelčeve smrti leta 1940, ko je breme vsega dela padlo na njega samega.

HLADNIK MED SLOVENCI V ARGENTINI

v državi, ko bi po striktnem izvajanju zakonskih predpisov sploh ne mogli priti sem! Trajen spomenik si je pa postavil z ustanovitvijo slov. naselja Slovenska vas — Villa Eslovena v Lanusu.

Kot skromen izraz te hvaležnosti so ga novi slovenski naseljenci izvolili za čast. predsednika svoje predstavniške organizacije tedanjega Društva Slovencev.

Med slovenskimi naseljenci je msgr. Hladnik deloval poleg svoje redne kaplanske službe v baziliki sv. Roze Limanske v Buenos Airesu do leta 1950, ko je odšel kot župnik k cerkvi sv. Jožefa Pompejskega v Lanus. V tistih časih je bil ta kraj takšen, kakor da bi bil od vseh zapuščen. Niso imeli ne dobrih cest, ne šole, ne dobre cerkve in ne redne sv. maše. Ta kraj si je izbral msr. Hladnik za odslejšnje svoje delovno področje, ki je obsegalo kraje, v katere je ob deževnih dnevih lahko prišel samo s konjem in je zato med ljudmi dobil priimek „Gaučevski župnik" („Cura gaucho")

27. maj 1950 je bil praznik za ta kraj. Vse je bilo veselo, vse praznično pri teh skromnih, od vseh pozabljenih in zapuščenih ljudi najnižjih slojev. Glasnik veselja tega ljudstva, da je med nje prišel msgr. Janez Hladnik, je bil govornik farne skupnosti, ki je v pozdravnem govoru poudarjal, da so polnih 14 let čakali na ta dan, ko bodo dobili stalnega duhovnika, ki bo vedno med njimi.

Med temi ljudmi je Hladnik ostal v resnici do svoje smrti. Zanje je skrbel kot najskrbnejši oče v vsakem pogledu. Najprej se je lotil prenove cerkve, zatem drugih župnijskih prostorov ter dvorane. Za otroke je ustanovil farno šolo. Za njo so mu bili ljudje izredno hvaležni, saj so zanjo prosili ne vem koliko let, pa je niso dobili. Zato so bili za svojega župnika vsi ljudje

Pompejskega v Lanus in jo položili na mrtvaški oder pred velikim oltarjem. Sem so ga hodile kropit in molit za pokoj njegove duše množice naroda, ne samo iz njegove fare, ampak tudi iz vseh okoliških far in iz Buenos Airesa. Med njimi so bili številni stari in novi slovenski izseljenci, od Argentincev pa od zdravnikov, visokih cerkvenih dostojanstvenikov in civilnih funkcionarjev do najpreprostejših ljudi. Vencev je bilo toliko, da so bili postavljeni ob zidu na obeh straneh cerkve. Med njimi je bil tudi venec Slovenske vasi iz Lanusa, najlepšega in trajnega slovenskega spomenika na Hladnikovo skrb za slovenske emigrante po II. svetovni vojni, z napisom „Svojemu ustanovitelju in častnemu članu Slovenska vas". dalje venec d[illegible]va Zedinjena Slovenija [illegible]

ril iz niča, je gledala v njem učitelja, ki jo je učil resnice tako, da so ljudje spoznavali Kristusa, ki ga je tako neizmerno ljubil. Bil je pastir, ki je znal voditi svoje farane tako s prižnice kakor iz spovednice. Njegova materialna dela, ki presenečajo, župnijska šola, ima v sebi mnogo potu njegovega fizičnega dela. Njegova župnijska hiša in mogočna župnijska cerkev nam govorita s svojim nemim jezikom o veličini in ljubezni, ki ju je izžareval za Boga in za ljudstvo.

Iskren rodoljub je bil, ki je znal brisati solze svojim sorojakom, ki so trpeli po izgubi svoje domovine. Postal je njihov oče. Zbral jih je v skupnost, v kateri vlada krščanska ljubezen in medsebojno sodelovanje. Zanje se je boril proti revščini, proti nerazumevanju in zaničevanju. Njegovim plemenitim prizadevanjem se je zahvaliti, da je 8.000 Slovencev dobilo upanje in dom med plemenitim argentinskim narodom.

Zaspal je pastir, v srcih pa ostaja spomin na dobrotnika, ki je bil ob naši strani in delal dobra dela med nami.

Po teh besedah so dvignili krsto in jo ponesli na mrtvaški voz. In tedaj je msgr. Janez Hladnik nastopil svojo zadnjo pot po ulicah svoje fare, proti cerkvi Kraljice Marije in nato proti pokopališču v mestu Lomas de Zamora. Pogrebni sprevod je vodil generalni vikar škofije Lomas de Zamora msgr. Carlos Cremata.

Pred cerkvijo Kraljice Marije v Slovenski vasi se je pogrebni sprevod ustavil. Krsto so prenesli v cerkev, kjer je izmolil molitve Reši me za rajnega Janeza Hladnika g. direktor msgr. Anton Orehar, nato se je v cerkvi od pok. Hladnika poslovil v imenu Slovenske vasi in vikarije

g. vikar Janez Petek CM

Poudarjal je: Zadnjikrat ste sredi zadnji zemski poti. V slovenskem delu govora je Hladnika postavljal kot zgled neutrudnega misijonskega delavca med slovenskimi naseljenci, med katere je prišel pred 30 leti. Vsem je lahko zgled apostolske gorečnosti in nesebičnosti. Prosi Boga, naj duši svojega zvestega služabnika podeli večni pokoj, nato pa izreka sožalje pokojnikovim sorodnikom in ljubljanski nadškofiji, ki je izgubila tako vnetega duhovnika.

V imenu fare sv. Jožefa se je od Hladnika poslovil njegov prvi in dolgoletni sodelavec **Luciano Rojas**, predsednik farnega odbora sv. Jožefa, za njim je pa povzel besedo tajnik NO za Slovenijo

g. Miloš Stare

Dejal je:

Ko nam je včeraj po procesiji msgr. Orehar v cerkvi v Don Boscu izpred oltarja povedal, da je zjutraj umrl msgr. Janez Hladnik, je vsem zastal dih. Osupli smo se apogledovali, stisnilo nas je v grlih in redki so bili, ki niso zadrževali solz.

Spomnil sem se časov 19 let nazaj, ko je dr. Miha Krek pisal prošnje v vse države na svetu, kjer je imel znance ali prijatelje ter prosil, da bi pomagali beguncem za vselitev. Včasih je izgledalo, da nas je vse zapustilo. Pa smo začutili, da bije v Argentini dobro slovensko srce. G. Janez Hladnik nam je podal preko morja svojo roko v pomoč.

Ko smo prišli sem, je storil za nas vse, kar je po svojih močeh mogel. Še več. Prosil in beračil je za nas, hodil od cerkve do cerkve in pridigal o naših težavah in prosil pomoči za nas.

Pravkar v pogrebnem sprevodu sem razmišljal njegovo življenjsko pot in delo. Nehote so mi uhajale misli k dr. Janezu Ev. Kreku, čigar stoletnico rojstva bomo letos obhajali. Ali ni bilo med njima nekaj sorodnega v načinu dela? Ali ni bil Janez Hladnik vsem slovenskim izseljencem v Argentini in okolju, v katerem je delal v zadnjih letih na svoji fari tisto, kar je bil Janez Evangelist Krek v nedoseženem obsegu vsemu slovenskemu narodu?

Kadar je umrl kak dober prijatelj g. Janeza Hladnika, smo v uredništvu

msgr. Janez Hladnik na zadnji poti
21. junij 1965

Cerkev Marije Kraljice Slovenska vas - Lanus

Ulica msgr. J. Hladnik ob Hladnikovem domu

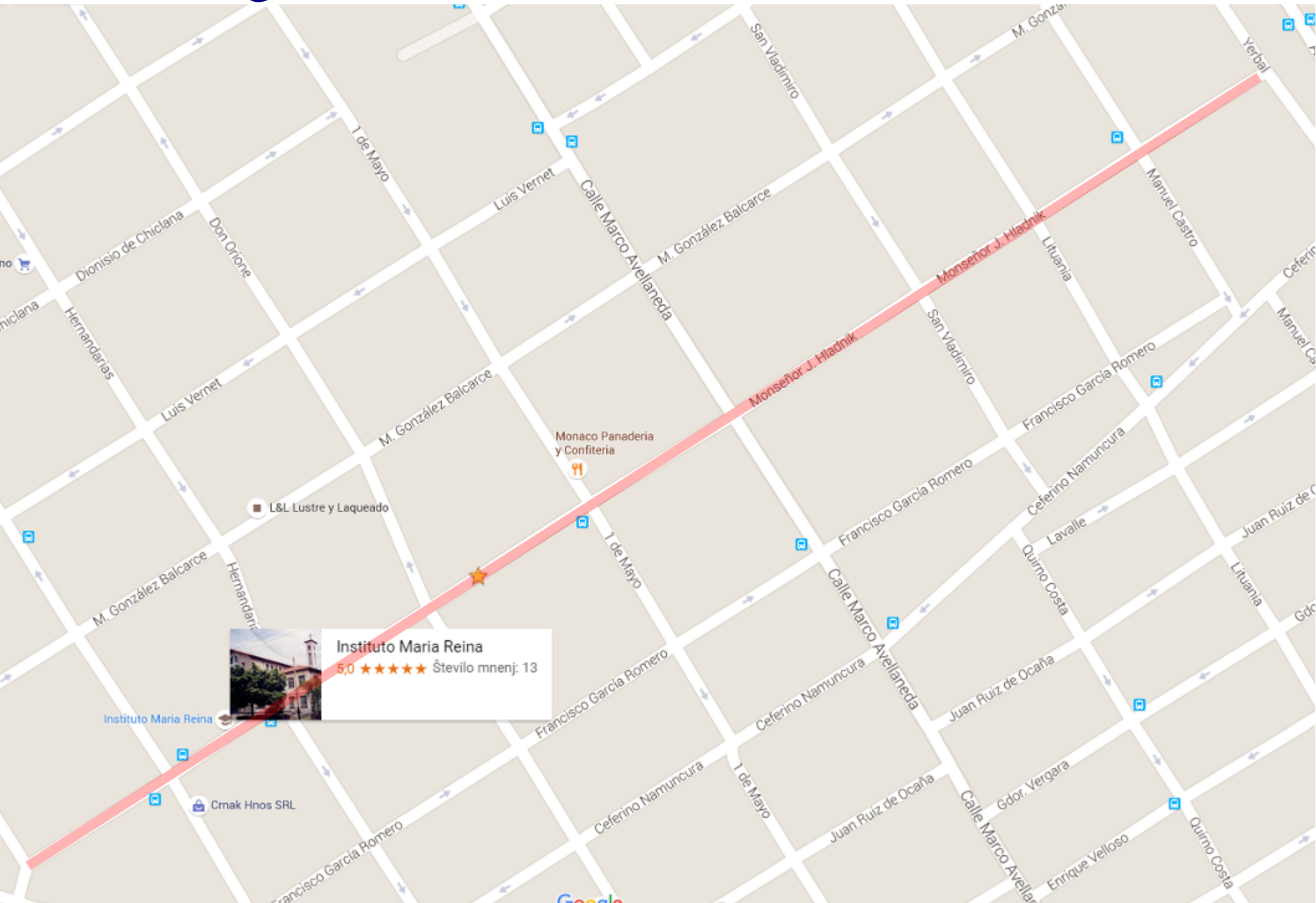

Ulica msgr. J. Hladnik ob Hladnikovem domu

Hladnikov dom in Cerkev Marije Kraljice
Insitituto Maria Reina

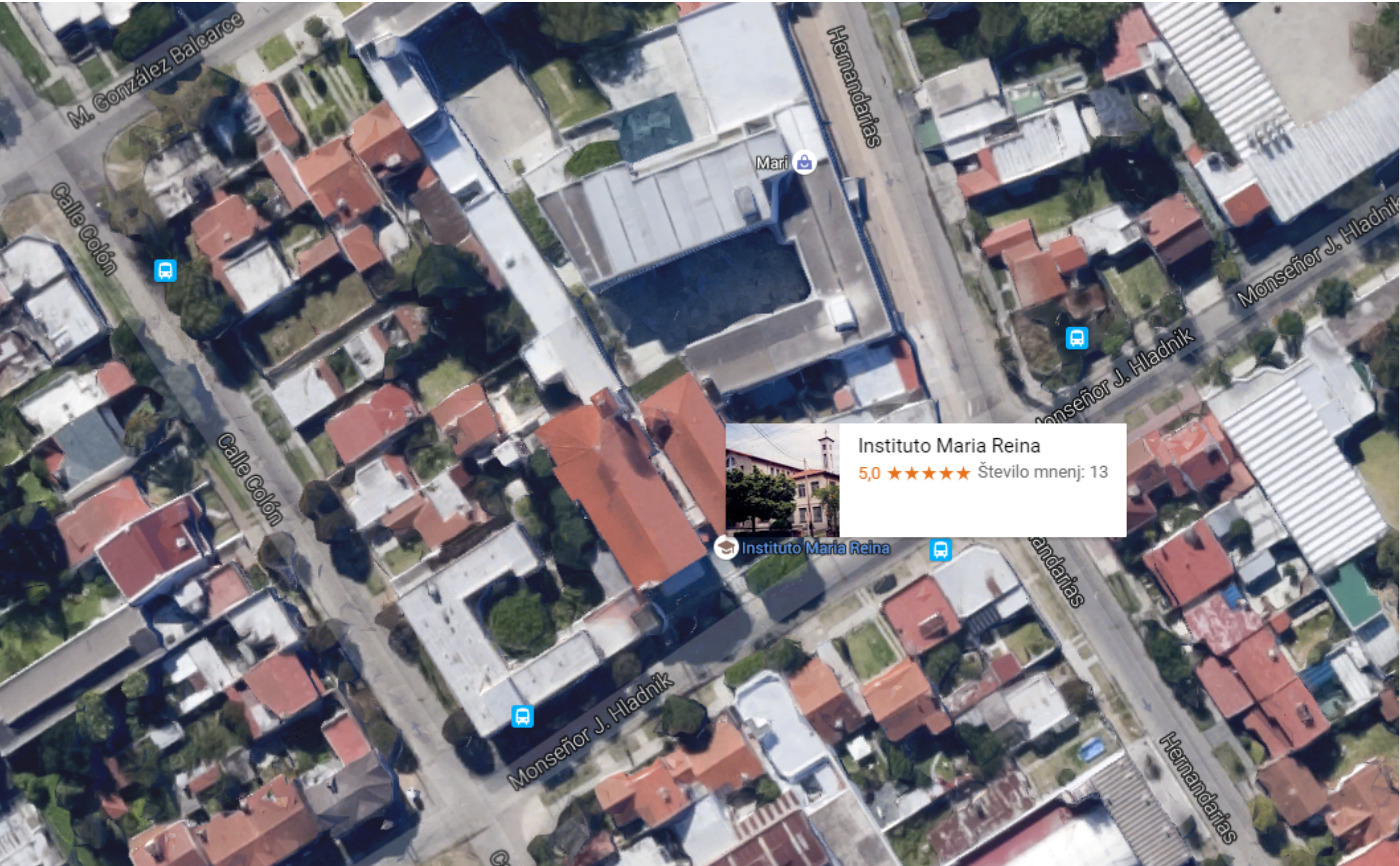

Hladnikov dom in cerkev Marije Kraljice

Hladnikov dom Slovenska vas - Lanus

Cerkev sv. Jožef Popejski

Cerkev sv. Jožef Popejski

Sv. Jožef Pompejski, 20. junij 2015

ob 50 letnici smrti msgr. Janeza Hladnika